

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studenții plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ :

Curtea superioară de justiție din Luxemburg (Curtea de Casație), *Ministerul public contra lui Firmery*, cu o Observațiune, de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiuni-unite : *Statul cu Petre Constantin*.Idem, s. I : *Giovani Carota cu Constantin G. Neniță și Leizer Kupler*.Idem, s. II : *Toma Cernat, ca parte civilă*.Curtea de apel din Iași, s. II : *Creditul Funciar Rural cu N. Sandu și alții*.

Cronica.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA SUPERIOARĂ DE JUSTIȚIE DIN LUXEMBURG
(Curtea de Casație)

Audiența de la 28 Octombrie 1899

Președenția D-lui VANNERUS, Președinte

Ministerul Public contra lui Firmery.

Demența trecătoare produsă prin beție. — Casul în care beția este rezultatul culpei prevenitului. — Responsabilitate.

Demența trecătoare, produsă prin beția complectă, care este rezultatul unei culpe comise de prevenit în momentul în care el avea usul facultăților sale intelectuale, nu se opune la condamnarea acestui prevenit pentru omor fără voe.

Curtea,

Asupra primului și al doilea motiv de casare intru-nite, adecă violarea art. 418 și 419 C. pen. (248, 249 C. pen. rom.): Considerând că, dacă decizia denunțată constată în fapt că prevenitul era în stare de demență în momentul când a lovit pe victima sa, care din această cauză a și murit, această decizie constată în același timp că demența sa trecătoare a fost rezultatul beției, și că această beție a fost, la rândul ei, rezultatul culpei comise de prevenit, într'un moment pe când el își avea usul facultăților sale intelectuale; Că din cele mai sus expuse rezultă că decizia venită în recurs a făcut o justă aplicațiune a art. 418, 419 C. pen., care pedeapsesc omorul sevêrșit din nedibăcie, nesocotință, nebăgare de seamă, etc.; că, deci, ea n'a violat suscitările de lege;

Pentru aceste motive, respinge recursul, etc.

(Din Sirey 1900, partea IV, p. 8).

Observațiune. — Vechiul Cod penal al Moldovei din 1826 prevede, în art. 169, § 5, că «fapta nu se socotește întocma criminală, când ea s'a întâmplat din amăgeală și întunecarea minții din beție». Codul penal al țării românești din 1850, nu prevede beția, ci are următoarea cuprindere:

«Nu se va socoti nici crimă, nici vină, când pârțitul va fi fost în stare de smintire a minții în vremea sevêrșirii faptei, sau când va fi fost silit de o putere la care n'a putut sta împotriva» (1).

În dreptul actual, chestiunea de a se ști dacă acel care comite o faptă penală în stare de beție, este sau nu responsabil, a dat loc la dificultăți. Din capul locului trebuie să distingem starea de beție complectă sau deseveșită, care face din om o mașină inconștientă și 'i ridică ori ce voiață, de acea ușoară, în care agentul n'a pierdut cu deseveșire usul rațiunii și a putut să 'și dea seama de actele sale (2).

Numai beția complectă poate să rădăce omului responsabilitatea sa; o stare de beție ușoară ar

(1) Acest text este traducerea fidelă a art. 64 din Codul penal francez. Cpr. art. 57 din Codul penal actual, care este mult mai rău redactat.

(2) Această distincțiune a fost consacrată de mai multe legiuri străine. Ast-fel, Codul penal austriac (art. 2, § 3) prevede că faptul nu constituie nici crimă, nici delict, de câte ori agentul, în momentul comiterii lui, se găsea în o stare complectă de beție. Codul penal suedez, de la 16 Febr. 1864 (capit. 5, art. 5, § 2), prevede de asemenea că «acel care, fără culpa lui, se găsește în o așa stare de tulburare a minții în cât nu mai are conștiința de actele sale, nu este pedepsit pentru actele sevêrșite în această stare». Cpr. și art. 37 din Codul penal olandez, care declară nepedepsibile actele sevêrșite într'un moment de tulburare maladivă a spiritului. Art. 95 din Codul penal italian nu scutește de pedeapsă faptele comise într'o stare complectă de beție (*nello stato di piena ubbriachezza*), ci autorisă numai pe judecători a aplica o pedeapsă mai mică de câte ori agentul, care nu avea obiceiul de a se îmbăta, s'a îmbătat fără premeditare, *senza deliberato proposito*. Cât pentru dreptul roman, beția era o scuză, cel puțin pentru militari. L. 6, § 7, in fine, Dig., 49, 16, *De re militari*, prevede, în adevăr, că militarii care comiteau o crimă din cauza beției sau a desfrânarilor (*per vinum aut lasciviam*), nu erau condamnați la moarte, ci erau numai mutați în alt corp.

putea cel mult, după împrejurări, să micșoreze gravitatea faptului, și să atenueze culpabilitatea sa, ear nu să înlăture ori ce răspundere.

Apoi, doctrina mai distinge încă, și cu drept cuvânt, beția neprevădută și întâmplătoare, de cea intenționată și premeditată (*ebrietas procurata*). În adevăr, ar fi straniu ca omul care se îmbată cu anume intențiunea de a comite o faptă rea, să găsească o scusă tocmai în o împrejurare care constituie o adevărată premeditare. De aceea, legile străine, care admit beția ca scusă, pun în principiu că beția, chiar deseversită, nu apără pe agent de responsabilitate, *de câte ori el s'a pus anume în această stare cu intențiunea hotărâtă de a comite un delict sau o crimă* (3).

Așa dar, încă o dată, numai beția completă și nepremeditată (4) poate să rădăceze omului responsabilitatea sa (5). Această soluție a fost consacrată prin decizia mai sus reproducă a Curții de casație din Luxemburg (6). Ea este cu atât mai admisibilă cu cât, în specie, era vorba de un omor fără voe, adecă de o faptă pentru care nu se cere intențiunea (7).

Cât pentru distincțiunea, pe care o fac vechii autori, între beția obicinuită și cea întâmplătoare (cpr. art. 95 C. pen. italian), ea este inadmisibilă și nu conduce la nici un rezultat practic, pentru că, și într'un caz și în altul, judecătorii vor avea a decide dacă agentul a avut sau nu conștiința de actul pe care l'a seversit (8).

În ori-ce caz, prevenitul său acusatul, care invoacă beția în apărarea sa, va trebui să-și dovedească alegațiunea: *Ebrius non praesumitur; onus probandi incumbit alleganti*.

Trecând acum de la responsabilitatea penală

(3) Art. 2 C. penal austriac, citat în nota precedentă. Cpr. și art. 5, § 2 C. penal suedez, citat tot acolo. «Acel care, fără culpa lui, dăce acest text, se găsește în o așa stare de tulburare a minții..., etc.». Cpr. și art. 57 din Codul nostru penal, după care nu se socotește nici crimă, nici delict, faptul seversit de un prevenit în momentul când el perduse usul rațiunii sale prin cauze independente de voința sa.

(4) În Rusia, legea din 26 April 1872 (art. 256) pronunță maximul pedepsei contra celui care s'a îmbătat anume pentru a comite o crimă. Aceiași soluție este admisă și în Anglia. Veđi Garraud, *Tr. théorique et pratique du dr. pénal*, I, p. 366, nota 36.

(5) Cpr. F. Hélie, *Th. du Code pénal*, I, 358 — Veđi însă Garraud, *op. cit.*, I, 219, p. 365, 366, după care individul, care s'a îmbătat anume pentru a comite o faptă rea, n'ar trebui pedepsit, mai ales în privința faptelor pentru care se cere o intenție delictuoasă, precum furtul, falșul, etc.

(6) Beția însă, ori cât de completă ar fi, nu este o scusă legală (cpr. C. din Aix. Sirey, 71. 2. 98), și nu poate face obiectul unei chestiuni puse juraților, ci poate cel mult să facă ca ei să răspundă negativ de câte ori vor constata în fapt că acusatul nu mai avea, în momentul comiterii faptului, usul rațiunii sale. Cpr. Garraud, *op. cit.*, I, 219, p. 364.

(7) Cpr. Garraud, *op. cit.*, No. 219, p. 365.

(8) Cpr. Faustin Hélie, *op. cit.*, I, 360.

la cea civilă, vom decide că acel care a cauzat altuia o daună, în stare de ebrietate, este în principiu responsabil, de vreme ce este o culpă de a se îmbăta întru atâta până a nu mai fi stăpân pe acțiunile sale (9). «Dacă cineva cu vrerea sa, dăce art. 1736 din Codul Calimach (1307 C. austriac), și a pricinuit lui o trecătoare întunecare a minții, rămâne răspunzător pentru paguba ce a pricinuit altuia, aflându-se în acest fel de stare; asemenea cade în răspundere acela ce a dat prilej ca păgubitorul să vie într'o asemenea stare». «Acel care, prin greșala sa, a pierdut pentru un moment conștiința actelor sale, zice art. 57 din Codul elvețian asupra obligațiilor, este obligat a repara dauna cauzată în această stare». Noul Cod german de la 1896 are o dispoziție identică (art. 827). Acest text adaugă însă, în partea sa finală, că persoana care a cauzat altuia o daună în stare de ebrietate, nu este responsabilă, atunci când starea de beție nu se datorește greșelii sale (10), soluțiune care ar putea fi admisă și în dreptul nostru, cu toată lipsa unui asemenea text (11).

O ordonanță a lui Francisc I, din 31 August 1536, prevede că acel care va comite o crimă în starea de ebrietate, va fi pedepsit cu pedeapsa prevădută pentru cea crimă, judecătorii pedepsindu-l și pentru faptul beției *cu pedeapsa ce vor crede de cuviință*. Este bine poate ca beția să fie pedepsită, după cum este în mai multe State. de ex., în Belgia (L. din 16 Aug. 1887), în Austria (L. din 19 Iulie 1877) (12), în Italia (L. din 1887), în Germania (L. din 15 Mai 1871), în Olanda (L. din 1881), în Franția (L. din 23 Ianuar 1873), în Anglia, etc., și asemenea lege s'a

(9) Cpr. L. 11, § 2, Dig., 48, 19, *De pœnis*. Veđi Pothier, *Oblig.*, II, 119. Thiry, III, 204. Marcadé, V, p. 274. Arntz, III, 475. Larombière, *Oblig.*, V, art. 1382, 1383, No. 23. Sourdau, *De la responsabilité*, I, 19 și 418. Demolombe, XXXI, 491. Aubry et Rau, IV, § 444, p. 747. Al. Degré, *Dreptul* No. 21 din 1884, p. 164. Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, V, 147, etc.

(10) «Die Verantwortlichkeit tritt nicht ein wenn er ohne Verschulden in den Zustand gerathen ist».

(11) Cpr. Giorgio Giorgi, *op. cit.*, V, 147, *in fine*.

(12) Această lege nu numai că pedepsește cu inchoisoarea sa amendă pe acei cari s'ar afla în stare manifestă de ebrietate și ar produce scandal în cărciune, pe ulițe sau în ori ce local public (art. 1), dar încă declară fără acțiune creanțele emanate de la consumatorii pentru procurarea de băuturi spirituoase în cărciune sau alte stabilimente de debit, dacă acel care a bătut pe credit nu plătise, în momentul când i s'a dat pe credit această băutură o datorie anterioară de aceeași natură, contractată către acelaș creditor (art. 2). Și după art. 128 din Cutuma Parisului, datoriile contractate la o cărciună se considera ca obligațiuni naturale și erau lipite de acțiune. Cpr. Pothier, *Oblig.*, II, 193. Asemenea dispoziție nefiind reproducă în Codul actual datoriile contractate la cărciună dau astăzi loc la adevărate obligațiuni civile. Cpr. Colmet de Santerre, V, 174 bis IV. Pand. fr., *Oblig.*, I, 47.

cerut și la noi⁽¹³⁾; nici într'un caz, însă pedeapsa nu poate fi lăsată la arbitrarul judecătorilor, pentru că aceasta ar putea da loc la abuzuri.

La noi, nu numai că nu s'a luat până acum nici o dispoziție în contra beției, dar încă s'a făcut tot ce se poate spre a se înlesni această plagă a societăților moderne. Ast-fel, legea asupra repausului dominical, aplicabilă cu începere de la 1 April 1897, ordonând, în timpul duminicilor și serbătorilor, încetarea orî cărei lucrări, ear cărciumele fiind deschise de la 12 ore în jos (art. 2 din sus citata lege), se înțelege că locuitorul de la țară neavînd ce face, și fiind chiar oprit de a lucra, va fi silit să meargă la cărciumă și să bea pe datorie, dacă nu are bani.

În alte State s'a luat măsuri foarte aspre în contra beției, înființându-se monopolul alcoolului. Astfel, în Rusia, de exemplu, această idee a fost pusă la încercare în anul 1895 în patru gubernii de o cam dată. Acest sistem dând rezultate satisfăcătoare, a fost aplicat și în alte gubernii, în anul 1896. Rachiul se vinde în sticle pecetluite de cătră agenții guvernului, și nu poate fi consumat în localul de debit⁽¹⁴⁾.

Chestia monopolului alcoolului este însă prea gravă pentru a fi tratată aci; ne rezervăm dreptul de a reveni asupra ei într'un studiu viitor.

În fine, pentru a termina examinarea chestiunii ce ne am propus a trata cu ocaziunea acestei note, care nu are pretențiunea de a fi un studiu complet asupra beției, vom adăoga următoarele observațiuni:

Beția se consideră în genere ca o cauză de incapacitate generală de a consimți, și face ca contractul să fie nu numai *anulabil*, dar chiar *inexistent*, adică fără ființă, pentru că omul cu de-sevîșire beat nu-și mai dă samă de ceea ce dice saŭ face⁽¹⁵⁾. De aceea, se și decide că un om beat nu poate să dispue de averea sa prin donațiune saŭ testament: «Dacă se va dovedi

cum că arătarea voinței celei de pe urmă s'aŭ făcut, dice art. 724 din Codul Calimach (566 C. austriac), aflându-se testatorul în nebunie, saŭ eșire din minte, și întru întunecarea minții, saŭ *fiind beat*, atuncea nu are nici o tărie». Tot ast-fel se exprimă și Codul lui Andronaki Donici (§ 9, capit. 35, *Despre dieată*).

Beția completă distruge consimțământul și face ca contractul să fie *inexistent*, chiar când ea nu ar fi fost provocată de acela în favoarea căruia obligația a fost contractată⁽¹⁶⁾.

Dacă beția a fost provocată prin uneltirile viclene a celeilalte părți contractante, atunci beția ar fi complicată cu dolul, și convenția ar fi nulă din un îndoit punct de vedere⁽¹⁷⁾.

În orî-ce caz, proba testimonială este tot-dea-una admisibilă spre a se constata starea de ebrietate în momentul contractării, și judecătorii fondului sunt suverani în aprecierea unor asemenea probe⁽¹⁸⁾.

Proba cu marturi poate însă fi respinsă de câte orî judecătorii fondului din celelalte împrejurări ale cauzei și-aŭ făcut convingerea de inexistența faptului⁽¹⁹⁾.

D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secțiuni-uite

Audiența de la 10 Februarie 1900

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Statul cu Petre Constantin

Delict silvic. — Introducere de vite în pădurile supuse regimului silvic. — Elementele acestui delict. — Dacă voința este unul din elemente.— Forță majoră.— (Art. 23 din codul silvic).

Simplul fapt al introducerii vitelor într'o pădure supusă regimului silvic, se pedepsește de legiuitor, fără a se cere ca element al delictului voința delicuentului de a le introduce, și numai forța majoră poate apăra pe un delicuent de pedeapsă.

Decisiunea 1/900.—Casată în urma recursului făcut de Stat, sentința tribunalului Ialomița cu No. 1018/99, dată în proces cu Petre Constantin și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier R. N. Opreanu;

Pe d. procuror general D. Alexandresco în concluziuni conchidînd la admiterea recursului și casarea sentinței trib. Ialomița;

⁽¹⁶⁾ Cpr. C. Toulouse. D. P. 63. 2. 139. Sirey, 64. 2. 138. *Contră.* C. Rouen. D. P. 45. 4. 366, No. 3.

⁽¹⁷⁾ Cpr. C. Rennes și Nîmes. D. P. 81. 2. 248. D. P. 91. 2. 97.

⁽¹⁸⁾ C. București. *Dreptul* No. 58 din 1889 și No. 8 din 1892.

⁽¹⁹⁾ Cpr. Trib. Dolj. *Dreptul* No. 62 din 1893. C. Toulouse. D. P. 63. 2. 139. Sirey, 64. 2. 138.

⁽¹³⁾ Veđi I. T. Bastachi, *Despre alcoolism*, Discurs pronunțat înaintea Curței din Galatz cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc 1894-1895. *Curierul judiciar* No. 38 din 1894. Dim. C. Popescu. *Dreptul* No. 4 din 1889. A. C. Cuza, *Ce e alcoolismul*, etc.

⁽¹⁴⁾ V. A. C. Cuza, *op. cit.* (broșură de 50 pag., *Biblioteca ligei române în contra alcoolismului*, Iași, Tipografia Națională, 1897).

⁽¹⁵⁾ Cpr. C. din București. *Dreptul* No. 58 din 1889. Pothier, *Oblig.*, II, 49. Thiry, II, 604. Demolombe, XXIV, 81. Larombière, *Oblig.*, I, art. 1124, No. 14. Acollas, II, p. 770. Păucescu, *Oblig.*, I, 81. Giorgio Giorgi, III, 67 urm. Marcadé, IV, 397. — Veđi însă Aubry et Rau (IV, § 343, p. 290, text și nota 4), după care numai convențiunea încheiată cu un copil lipsit de judecată și cu o persoană care nu-și ar fi dat consimțământul de cât din glumă (*par plaisanterie*), ar fi inexistență. Cât pentru convenția încheiată cu un nebun saŭ cu o persoană în stare completă de ebrietate, ea ar fi, după acești autori, numai *anulabilă*, ceea ce ni se pare inadmisibil.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 23 Cod. silvic. Am probat cu procesul-verbal și chiar inculpații au mărturisit că s'au găsit vitele lor în pădurea statului.

«Faptul acesta este suficient pentru a'î face pasibilă de art. 23 Cod. silvic, de oare-ce inculpații nu au probat vre-un cas de forță majoră, care singur putea să'î apere de pedeapsă».

Având în vedere sentința supusă recursului ;

Văzând art. 23 din Codul silvic ;

Considerând că dupe dispozițiunile acestui articol, simplul fapt al introducerii vitelor într'o pădure supusă regimului silvic, se pedepsește de legiuitor fără a se cere ca element al delictului voința delinquentului de a le introduce, și numai forța majoră poate apăra pe un delinquent de pedeapsă ;

Considerând că expresia introducerii nu însemnează că dacă nu e un act de voință al omului, fie proprietarul, ori păzitorul vitelor, nu poate fi contravenție, fiind-că pentru contravenție la legea silvică se pedepsește faptul în sine, fără a ține seamă de vre-un act de voință al delincentilor ;

Că a da o altă interpretare citatului art. 23 ar fi ca aplicarea dispozițiilor Codului silvic, în această privință, să devină iluzorie și fără efect ;

Considerând că ast-fel fiind, când tribunalul a achitat pe delincentii numai pe simplul motiv că vitete s'ar fi introdus în pădure fără voință și cunoștința lor, a nesocotit dispozițiunile art. 23 din Codul silvic, întru cât vre-un cas de forță nu e constatat ;

Pentru aceste motive și în unire cu conclusiunile d-lui procuror general D. Alexandresco, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 4 Februarie 1900

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Giovani Carota cu Constantin G. Neniță și Leizer Kupler

Poprire.— Opozițiune.— Dacă există drept de opozițiune pentru cel-de-altreilea judecat în lipsă.— (Art. 402 din pr. civ. și art. 410 din pr. civ. genevesă).

In materiă de poprire în mâna celor de al treilea, există drept de opozițiune pentru cel de al treilea judecat în lipsă.

Decisiunea 50/900. Casată, în urma recursului făcut de Giovanni Carota, sentința tribunalului Tecuci cu No. 268/99, dată în proces cu Const. G. Neniță și Leizer Kupler ;

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier D. Hănțescu ;

Pe d. avocat Stanislas Coslinski în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d. avocat V. Cancicoff în combateri ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat.

«Rea interpretare și violare de lege.

«Că în fapt Neniță pretinzând că are a lua suma de

1375 lei de la Leizer Kupler și că acesta ar avea a lua o sumă de bani de la mine, face cerere de poprire în mâinile mele la judecătoria ocolului Tecuci, iar la termen neprezentându-mă, se validează poprirea prin cartea de judecată No. 1917/98, însă făcând opozițiune, această carte de judecată s'a reformat prin cea sub No. 286/99 și s'a invalidat poprirea în contra căreia Neniță făcând apel la tribunalul Tecuci, acesta prin sentința No. 268/99 găsește că de și judecat în lipsă, nu a'și avea dreptul de opoziție și ast-fel reformă cartea de judecată No. 268/99, și menține pe cea sub No. 1917/98 relativ la validarea poprirei, urmând ast-fel ca d. Neniță ca creditor popritor, când pune pentru prima oară indicațiune nu debit față de cel de al treilea și dând naștere unui litigiu ordinar, aceasta urmează a se rezolva în totul după regulile dreptului comun, prin urmare pentru mine judecat în lipsă, ec-sistă dreptul de opoziție ; și că tribunalul admitând din contră, a făcut o rea interpretare a legii și nu se poate susține că ne aflăm într'o materie de contestație la o urmărire silită unde nu există dreptul de opoziție, că ast-fel, tribunalul a făcut o eresie de drept».

Având în vedere că chestiunea dedusă în judecata acestei Curți, prin mijlocul de casare invocat, este aceea de a se ști, dacă în materie de poprire în mâna unui al treilea, există sau nu pentru cel de al treilea dreptul de opozițiune ;

Considerând că, dupe art. 410 pr. genevesă, procedura în materie de poprire, în mâna unui al treilea, e față cu cel de al treilea cea ordinară și nu cea prevăzută în materie de execuțiune ;

Considerând că, chiar în lipsă de un asemenea text, însăși principiile generale de drept ne duc la deslegarea că poprirea în mâna unui al treilea, nu poate să fie cărmuită de art. 402 pr. civilă ;

Considerând, în adevăr, că contestațiunea ce o face cel de al treilea în contra căruia nu există un titlu executoriu, dă loc la un procs ordinar, care caută să fie supus regulilor ordinare ;

Că dar, în specie, tribunalul prin sentința supusă recursului, judecând în sensul că terțiul, în mâinile căruia s'a făcut poprirea, și care a fost judecat în lipsă, nu are dreptul de opoziție, a violat dispozițiunile suscitativului text de lege și prin urmare, motivul de casare fiind întemeiat, cată a se admite ca atare ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 1 Februarie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Toma Cernat, ca parte civilă

Violare de domiciliu. — Chiriaș recalcitrant. — Luarea ușilor și ferestrelor casei de către proprietar spre a'î sili să iasă din casă. — Dacă acest fapt constituie o violare de domiciliu. — (Art. 151 cod penal).

Proprietate. — Locațiune. — Dreptul proprietarului de a lua ușile și ferestrele de la o casă a sa spre a sili pe cel ce ar deține-o fără drept să o părăsească.

1) Luarea ușilor și a ferestrelor de la o cameră de către proprietar, când chiriașul nu voește a părăsi de bună voe acea cameră, este un mijloc practicat spre a'î sili pe chiriaș a părăsi acea casă, și aceasta

nu constituie o violență asupra persoanei, element esențial al delictului de violare de domiciliu.

2) Proprietarul unei case este în drept a scoate ușile și ferestrele de la casă pentru a obține lăsarea ei de către o persoană ce ar deține-o fără drept.

Decisiunea 84/900. — Respins recursul făcut de Toma Cernat, ca parte civilă, contra decisiunii Curței de apel din Galați, s. I, cu No. 990/99.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier N. Predescu;

Pe d. avocat Pitiș în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. procuror general D. Alexandresco în concluziuni conchizând la respingerea recursului;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Principalul și singurul element al articolului 151 cod penal, pentru existența delictului de violare de domiciliu, este intrarea în locuința altuia cu violență sau fără voința lui. Acest element există în speța noastră. Ast-fel fiind, Curtea achitănd pe inculpat, a violat disp. art. 151 al. ultim din codul penal».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că Costache Popa Margine fiind dat în judecată pentru delictul de violare de domiciliu, Curtea de apel, constatând că în speța nu există elementul violenței cerut de art. 151 al. II, cod. penal, achită pe inculpat de faptul ce i se impută;

Având în vedere că Curtea de apel constată că reurentul ținea cu chirie o cameră cu luna și fără contract;

Că proprietarul înștiințase cu mult înainte pe reurent, că la 1 Mai să se mute;

Că la această epocă, neachitându-se chiria, proprietarul a luat ușile și ferestrele casei;

Considerând că luarea ușii și a ferestrelor de la cameră, în împrejurările cauzei era numai un mijloc practicat spre a sili a părăsi o casă pe care chiriașul nu voește a o părăsi de bună voie;

Că aceasta în orî-ce caz nu constituie o violență asupra persoanei, în sensul art. 151, al. II, cod. penal;

Că de altmintrelea proprietarul este în drept a întrebuința mijlocul pentru a obține lăsarea unei camere, din partea unuia, care nu avea dreptul a o deține;

Că așa dar motivul nefiind fondat urmează a se respinge;

Pentru aceste motive și în unire cu concluziunile d-lui procuror general D. Alexandresco, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL din IAȘI, Secția I

Audiența de la 25 Ianuarie 1900

Președinția D-lui D. S O F I A N, Consilier

Decisia civilă No. 10

Creditul Funciar Rural cu N. Sandu și alții

Păduri. — Vânzarea de păduri spre tăere. — Transferarea proprietății către cumpărător. — Epoca transferării. — Dacă este opozabilă Creditului funciar rural la care este ipotecată moșia pe care se află pădurea. — Punerea în posesiune a societății Creditului asupra moșiei. — Dacă are vre-un drept societatea

asupra copacilor tăiați înainte de punerea sa în posesiune. — Ce venituri și fructe se percep de societate și de când.

Vânzările de pădure implicând, în intențiunea părților contractante, o mobilizare anticipată a copacilor destinați tăerii, operează, în raporturile reciproce dintre părți, transferarea proprietății copacilor către cumpărătorii chiar înainte de termenul fixat pentru tăere, transferarea care devine opozabilă terților prin faptul tăerii.

Ast-fel, cumpărătorul unei păduri pentru tăere, poate, la rîndul său, să revîndă altuia acea pădure, chiar înainte de epoca fixată pentru tăere, și acest nou achizitor devine proprietar față de toți, și prin tăerea copacilor în termenul stipulat prin contract, dreptul său de proprietate a devenit opozabil chiar societății de Credit funciar rural ce a fost pusă în posesiune după tăere, căci societatea nu poate pretinde, asupra butucilor ce se aflau tăiați în momentul intrării sale în posesiunea moșiei ipotecate ei, vre-un drept de privilegiu care să primeze și să paralizeze dreptul de proprietate a cumpărătorilor pădurei, fiind că deși societatea Creditului are dreptul de a se pune în posesiunea imobilului, afectat prin ipotecă, spre siguranța creanței sale, drept de privilegiu ce ia naștere de la data contractului de ipotecă și este adus la cunoștința terților prin înscripțiunea ipotecei, totuși, numai prin realizarea acestui mijloc, prin eserițiul acestui drept, adică prin sechestrarea sau punerea în posesiune asupra imobilului, și numai pe cât timp durează sechestrul, se naște și subsistă pentru societate un privilegiu mobilier asupra veniturilor datorite pe timpul sechestrării, și asupra recoltelor și produselor pendinte, nepercepte în momentul sechestrării.

Așa dar, privilegiul pentru societatea Creditului, neresultând de cât din posesiune, iar posesiunea imobilului neputînd cuprinde de cât acele venituri și fructe care se află nemobilizate încă prin percepere în momentul intrării în posesiune, societatea rămîne, în privința fructelor și produselor cari, în acel moment, erau deja percepute prin culegere sau tăere, în situațiunea ori-cărui creditor și dar nu poate să pretindă vre-un drept real asupra unor produse cari, în momentul intrării sale în posesiunea imobilului, se aflau mobilizate prin tăere și stăpînite de un terțiu cumpărător de bună credință.

Curtea deliberând,

Asupra apelurilor interjectate de Direcțiunea primei societăți de Credit funciar din București și de N. Sandu contra sentinței Trib. Bacău, No. 529/99, pronunțată în contestațiunea făcută de d-l Sandu contra punerii în posesiune a societății asupra moșii Dof-tana și Beleghețu din jud. Bacău, proprietății a d-lui Niculae Ghica, apeluri conexas prin jurnalul acestei Curți No. 1914, din 11 Decembrie 1899. Vîzînd motivele pe temeiul cărora primii judecători au respins cererea contestatorului N. Sandu;

Avînd în vedere actele înfățișate și debaterile urmate din care se constată că societatea Creditului este creditoare a d-lui N. Ghica cu ipotecă, moșiile acestuia Dof-tana și Beleghețu, în putere de două acte, cel dintîi, pe suma de 650000 lei, înscris la No. 94 din 1890, și cel al doilea, pe suma de 500000 lei, înscris la No. 660 din 26 Iunie 1868;

Că concomitent cu contractarea acestui de al doilea

împrumut, la 22 și 25 Iunie 1898, au intervenit între proprietarul Ghica, arendașul David Grimberg și diferiții creditori, două transacțiuni autentice și transcrise, prin care stingându-se diferite contestațiuni pendinte, relative la exploatarea pădurilor de pe Doftana și Beleghețu, și desființându-se toate contractele încheiate în trecut între Ghica și Grimberg, se consimte în favoarea acestuia o nouă arendare a ziselor moșii pe un period de 10 ani, cu dreptul pentru arendaș de a tăia câte un cupon de pădure pe an cu începere de la 1 Iulie 1898 și cu obligație din partea sa de a plăti anuitățile cuvenite societății Creditului în patru rate trimestriale;

Că această obligațiune se recunoaște prin o declarațiune autentică și transcrisă, dată tot atunci, la 24 Iunie, de David Grimberg, prin care recunoaște în cas de neexecutare a obligațiunii sale, dreptul Creditului de a uza în contra sa de toate drepturile și privilegiile ce-i sunt acordate prin legea sa specială, fără a putea ridica vre-o pretenție sau opoziție la exercitarea acelor privilegii; că imediat după încheierea acestor acte, la 26 Iunie 1898, prin contractul transcris la 1 Septembrie acel an, Grimberg vinde lui Hirsch Marcovici 20000 arbori din cupoanele concesate lui de pe moșiile Doftana-Beleghețu, cu obligație pentru cumpărătorii de a plăti din prețul vânzării anumite sume societății Creditului;

Că, la 28 Aprilie 1899, acest contract s'a cesionat de Hirsch Marcovici lui N. Sandu, reclamantele de astăzi, care este substituit în toate drepturile și obligațiunile cedentului;

Că, pe baza dreptului concedat lor prin aceste contracte, Marcovici, și dupe el Sandu, au tăiat un număr de copaci din cupoanele vândute de proprietar arendașului Grimberg, copaci cari, prin tăere și vânzare, au devenit proprietatea ultimului cumpărător Sandu;

Că anuitățile datorite societății Creditului rămânând neachitate, societatea uzând de dreptul ce-i este acordat prin legea ei specială, art. 57, se pune la 12 și 13 August 1899, prin ordinul tribunalului de Bacău, în posesiunea moșiilor Doftana și Beleghețu, iar la 17 August, N. Sandu, prin contestațiunea ast-fel cum a fost introdusă înaintea primii instanțe și cum e supusă astăzi cercetării Curței, cere a se hotărî că posesiunea Societății nu cuprinde copacii tăiați din pădurile Doftana și Beleghețu și cari sunt în stăpânirea și proprietatea sa ca cumpărător;

Considerând, în primul loc, că este lipsit de orî-ce temeî juridic argumentul adoptat de primii judecători și care nu s'a reprodus înaintea Curței, argument consistând a tăgădui dreptul de proprietate a lui Sandu, respectiv Marcovici, asupra butucilor în litigiu, pe motivul că arendașul Grimberg neavând din contractul său dreptul de a tăia pădurea de cât cu începere de la 1 Iulie, el vânzând lui Marcovici la 26 Iunie, a vândut un lucru ce nu era încă al său și a cărui proprietate n'a putut să fie transferată cumpărătorului;

Că vânzările de pădure implicând, în intențiunea părților contractante, o mobilizare anticipată a copacilor destinați tăerei, operează, în raporturile reciproce din-

tre părți, transferarea proprietății copacilor către cumpărătorii chiar înainte de termenul fixat pentru tăere transferare care devine opozabilă terților prin faptul tăerei;

Că Grimberg cumpărând pădurea la 22 și 25 Iunie, a devenit prin faptul cumpărături proprietar față cu vânzătorul copacilor supuși tăerei, și-a putut în mod valabil să-i vîndă a doua zi, adică la 25 Iunie, lui Marcovici, respectiv Sandu, și aceștia au dobândit prin vânzarea consimțită lor, un drept de proprietate, care prin tăerea copacilor în termenul stipulat prin contract, a devenit opozabil terților și prin urmare societății Creditului;

Considerând, în al doilea loc, că societatea nu poate să pretindă asupra butucilor, care se află tăiați în momentul intrării sale în posesiunea moșiilor ipotocate ei, vre un drept de privilegiu care să primeze și să paralizazeze dreptul de proprietate a cumpărătorului Marcovici, astăzi Sandu;

Că dacă, în adevăr, societatea Creditului are, în virtutea legii sale speciale art. 56 și 57, dreptul de a se pune în posesiunea imobilului afectat prin ipotecă, spre siguranța creanței sale, și decî acest drept privilegiat se naște dela data contractului de ipotecă și este adus la cunoștința terților prin inscripțiunea ipotecei, totuși nu e mai puțin adevărat că din însuși acele dispozițiuni din lege care-i conferă acest mijloc excepțional de împlinire, reesă că numai prin realizarea acestui mijloc, prin exercițiul acestui drept, adică prin sequestrarea sau punerea în posesiunea imobilului, și numai pe cât timp durează sequestrul, se naște și subsistă pentru societate un privilegiu mobiliar asupra veniturilor datorite pe timpul sequestrării, și asupra recoltelor și productelor pendinte ne percepute în momentul sequestrării;

Că, în alte cuvinte societatea împrumutătoare are de la încheierea contractului de ipotecă, puterea, facultatea de a-și crea, din singura sa voință, prin sequestrarea imobilului ipotecat, un privilegiu asupra veniturilor acestui imobil, privilegiu întemeiat pe posesiune și care nu se poate naște de cât prin punerea în posesiune;

Că aceasta rezultă textual din dispozițiunea art. 56, care stabilește în termeni clari distincțiunea între situațiunea de drept comun ce și-o crează societatea când se mărginește a exercita drepturile ce aparțin orî cărui creditor, în care caz ea rămâne simplă creditoare ipotecară, fără vre-un prevelegiu asupra fructelor, și situațiunea privilegiată ce se crează prin punerea în posesiune, care singură-i conferă, pe lângă calitatea ei de creditor ipotecar, și un drept analog cu anticreza, drept care implică un privilegiu asupra fructelor și veniturilor pe timpul cât durează posesiunea;

Că de aicea urmează că privilegiul nerezultând de cât din posesiune, iar posesiunea imobilului neputînd cuprinde de cât acele venituri și fructe care se află nemobilizate încă prin percepere în momentul intrării în posesiune, societatea, rămâne în privința fructelor și productelor care în acel moment erau deja percepute prin culegere sau tăere, în situațiunea orî cărui creditor, potrivit dispozițiunii art. 56;

Că a se întinde privilegiul special al societății Creditului și efectele lui peste limitele determinate prin textele precise care-l stabilește, ar fi a se nesocoti principiul că privilegiile nu constă de cât în puterea legii, și că legile care le crează sunt de strictă interpretare;

Că considerațiunile deduse din scopul și funcționarea societății de Credit, precum și din normele a căror observare îi este impusă prin dispozițiunile de statutele ei, pentru acordarea împrumuturilor ce se cer, poate servi spre tălmăcirea drepturilor privilegiate ce îi sunt anume recunoscute prin legea ei specială, nu pot însă în nici un caz să fie invocate spre justificarea unor pretențiuni exorbitante, pe care textul precis al legii nu le legitimează;

Că ori-care ar fi interesele de ordine generală pe care o instituțiune este menită de a le satisface, protecțiunea ce se datorește acestor interese nu autoriză pe justiție de a depăși voința clar exprimată a legiuitorului, atunci când această protecțiune ar lovi în drepturi și interese întemeiate pe regulele dreptului comun;

Că, în ori-ce caz, și ori-care ar fi drepturile ce le ar avea societatea cu privire la fructele și produsele percepute de proprietarul său arendașul imobilului ipotecat, ea nu poate, în lipsa unui text precis de lege în acest sens și în disprețul principiilor Codului civil privitoare la perceperea fructelor și la transmisiunea proprietății mobilelor, să pretindă vre-un drept real asupra unor produse, care, în momentul intrării sale în posesiunea imobilului, se află mobilizate prin tăiere și stăpânite de un terț cumpărător de bună credință;

Că inscripțiunea contractului de ipotecă, precum și transcripțiunea declarațiunei din 24 Iunie 1898, prin care arendașul Grimberg recunoștea societății dreptul de a uza față de el de privilegiile speciale ce-i sunt acordate de lege, n'au putut aduce la cunoștința terților cumpărătorii ai produselor de cât existența dreptului pe care societatea îl avea din lege, adică acel de a-și crea un privilegiu asupra fructelor prin punerea în posesiunea imobilelor ipotecate;

Că, până la acea punere în posesiune, dreptul arendașului de a percepe și de a vinde fructele, rămânând neîngrădit față cu societatea, obligațiunea personală ce și-a luat-o către aceasta de a achita, din vânzările produselor anuitățile împrumuturilor contractate de proprietarul Ghica, poate conferi societății dreptul de a urmări prețul acelor vânzări, nu îi permite însă de a paraliza prin un pretins drept real, ce nu era încă născut, dreptul de proprietate a produselor dobândit de cumpărător;

Considerând, în fine, că nici un argument în sensul pretențiunilor Societății nu se poate deduce din dispozițiunea art. 40 din legea Creditului, care e privitoare la ipoteza când, în urma efectuării împrumutului, proprietarul împrumutat vroește a vinde o pădure de pe moșia ipotecată, e fără aplicațiune posibilă în cazul de față în care exploatarea pădurilor constituind principalul venit al moșiilor ipotecate, concesiunea acestei exploatări a fost recunoscută și primită de societate la contractarea împrumutului și a servit de bază pentru regularea plății anuităților;

Pentru aceste considerente, redactate de d. consilier M. B. Cantacuzino;

Curtea, în majoritate, respinge apelul societății Creditului funciar român din București, etc.

(ss) D. Sofian, M. B. Cantacuzino, T. Crivăț.

Opiniune

Considerând că din toată economia legii constitutive a Creditului funciar și din dispozițiunile textelor precise ale acestei legi, rezultă în mod neîndoios că veniturile imobilelor ipotecate Creditului funciar sunt afectate în principal la plata anuităților în modul și termenele anume prescrise; Că, pentru siguranța Creditului, îi s'a constituit un drept de privilegiu asupra acestor venituri, eară manifestațiunea acestui drept se operă prin sequestrare și punerea Creditului în posesiunea imobilului;

Considerând că așa fiind, societatea pusă în posesiunea unui imobil ipotecat, ia locul însuși proprietarului, debitorul său, în ce privește administrațiunea imobilului este prin urmare în drept să perceapă toate veniturile și toate recoltele ce s'ar găsi pe proprietate și chiar a arenda moșia (art. 58 și 59);

Considerând că, față cu acest drept al Creditului și cu spiritul contractului de împrumut, după care veniturile imobilului ipotecat sunt afectate la plata anuităților, proprietarul debitor nu are nici un drept la veniturile ce nu le-ar fi perceput încă sau la recoltele ce s'ar găsi încă pe proprietate în momentul sequestrului;

Considerând că consecințele rezultând din punerea Creditului în posesiunea imobilului, de a percepe veniturile și recoltele ce se vor afla pe proprietate, se pot opune tuturor acelor ce față cu Creditul au luat locul proprietarului debitor și încunoștiințarea lor rezultând pentru ei din lege și din transcrierea ipotecei, de drepturile Societății Creditului, s'au obligat către Credit la plata anuităților conform actului de împrumut;

Considerând că David Grimberg luând în arendă moșiile Doftana și Beleghețu, proprietatea lui Nicu Ghica, cu arendă anuală de 25.400 lei, cumpără, în baza transacțiunilor autentificate de Trib. Ilfov sub No. 8583 și 8584, de la 22 Iunie 1898, pe un period de 10 ani, câte un cupon întreg de pădure pe fie-care an de pe ambele moșii, cu prețul anual de 79.600 lei și se obligă direct către Credit a plăti anuitățile cuvenite, în total pe fie-care an câte 74.433 lei, în locul însuși debitorului; Că această obligațiune o reînnoește prin declarațiunea autentică și transcrisă de la 26 Iunie 1898 către Creditul funciar de a plăti acestuia ratele, recunoscând, în caz de neexecutare a obligațiunei sale, dreptul Creditului de a uza în contra sa de toate drepturile și privilegiile ce îi sunt acordate prin legea sa specială și de a se pune în posesiunea moșiei, fără a putea opune verii o pretențiune sau opozițiune la exercitarea privilegiilor societății; că Grimberg vinde 20000 copaci din cupoanele concesionate lui Hersch Marcovici, eară acesta, la rëndul său, cesionează acest contract contestatorului de astăzi, Neculai Sandu, cu obligațiunea de a plăti din prețul vânzării anuitățile creditului;

Considerând că N. Sandu luând acest contract de cumpărare, în condițiunile în care și Grimberg deținea dreptul său și obligându-se ast-fel direct către Credit a plăti anuitățile cuvenite, cu recunoașterea, în caz de neexecutare din partea sa, a tuturor drepturilor și privilegiilor Creditului, s'a substituit în raportul său juridic cu Creditul în locul debitorului însuși și, prin urmare, a recunoscut Creditului dreptul de a se pune, prin luarea în posesiune, în administrațiunea imobilului și de a percepe veniturile și recoltele ce s'ar afla pe proprietate în momentul sequestrului, întocmai cum ar fi a le proprietarului debitor ;

Considerând că nici s'ar putea înțelege că Creditul prin consimțământul său la contractul de arendă și la acel de vânzare de pădure, să'și fi micșorat dreptul său și să'și fi nimicit garanția ce are prin lege, cu toate că Creditul, prin toate declarațiunile luate, și-a păstrat toate drepturile și privilegiile ce-î sunt acordate de legea sa specială ;

Considerând că Sandu, luat față cu Creditul, chiar ca un terțiu cumpărător al fructelor imobilului ipotecat, înaintea aplicării sequestrului, dar în urma contractului de împrumut, totuși nu poate opune cu succes dreptul său, întru cât acele fructe se găsesc pe proprietatea ipotecată, căci el său este un câștigător de rea credință, și în acest caz nu se poate prevala de actul său față cu Creditul, său este de bună credință, și totuși în acest caz nu-și poate imputa de cât sieși consecința neglijenței sale de a cunoaște situațiunea ipotecară a debitorului Creditului, cunoștință ce o putea avea și pe care în specie a și avut-o, căci el însuși s'a obligat la plata ratelor, fără însă a fi următor ;

Considerând că Sandu cumpărând copacii în chestiune cu condițiunea de a achita el însuși ratele Creditului și cu respectarea drepturilor și privilegiilor Creditului, în caz de neplată, în care condițiuni și Grimberg a obținut dreptul de exploatare a pădurilor, este evident că dânsul, ne achitând aceste rate, nu se poate plânge și opune Creditului, pus în posesiunea moșiei, care nu face de cât a uza de drepturile și privilegiile, sub rezerva cărora a consimțit la vânzarea moșiei, de a percepe, conform legii sale organice, toate fructele ce s'au găsit aflătoare pe moșie în momentul punerii în posesiune ;

Considerând, în fine, că, în specie, fiind vorba de vânzarea unei păduri, cuprinse în prețuirea bunurilor afectate la garanția împrumutului, produsul vânzării acestei păduri trebuie să servească la plata datoriei, conform art. 40 din legea Creditului ; că dacă produsul acestei vânzări trebuie să fie afectat la plata datoriei Creditului atunci când, în urma efectuării împrumutului, proprietarul vinde o pădure de pe moșie, cu atât mai mult, când exploatarea pădurilor constituie principalul venit al imobilului ipotecat, prețul rezultat din vânzarea acestor păduri trebuie se fie afectat la plata datoriei sale anuităților Creditului, căci alt-fel, nu numai nu ar exista venituri care să servească la plata anuităților, dar ar dispărea chiar fondul care garantase creanța Creditului ;

Pentru aceste motive, sunt de părere a se admite

apelul societății Creditului funciar român din București, a se reforma sentința apelată și, în consecință, a se respinge contestația lui N. Sandu.

(s) Al. G. Hina

C R O N I C A

Serviciu de noapte. — D-l Bulot, procurorul tribunalului Senei, a organizat, la palatul justiției din Paris, un serviciu de noapte. Rînd pe rînd, toți substituții săi sunt obligați să vegheze noaptea, culcați pe o canapea în biblioteca parquetului, gata de plecare, la orî-ce moment, când li s'ar semnala vre-un fapt mai important care să reclame urgența și neapărata prezență a procurorului. Judecătoria de instrucțiune nu sunt obligați a veghia noaptea la palatul de justiție, însă trebuie, când sunt de serviciu, să nu lipsească seara de acasă, să nu meargă nici la cluburi, nici prin serate, nici la spectacole, nici la alte feluri de petreceri, ci să stea în permanență la domiciliu pentru a fi gata să instrumenteze dacă s'ar simți nevoie de ministeriul lor.

Această inovațiune a procurorului Bulot, ce are de scop, ne spun diarele parisiene, ca să pună a friu oare-care apucăturilor abusive ale poliției parisiene care, până acum, în timpul nopții, era stăpînă absolută pe Paris, cu toate că nu merge până la arestarea magistraților ca a noastră, a produs mari nemulțumiri printre magistrații parquetului. Cred și eu. Să moțai și să dormitezi pe o canapea din biblioteca parquetului său chiar acasă la tine, în loc să poți trage peste cincî la club, sau să poți face studii comparative asupra danțurilor de caracter și teatrului *fin-de-siècle*, e greu de tot.

Dar dacă substituții și judecătoria de instrucțiune nu sunt mulțumiți și se plîng de această măsură, sunt alți magistrați însă cari au profitat spre a și lua o libertate ce le-ar fi fost imposibil să și-o capete alt-fel. Așa, se țice, că d-l X., consilier la Curtea de apel din Paris, un magistrat pe cât de sever în exercițiul funcțiunii sale pe atât de adorator al sexului frumos în viața privată, și care, de și însurat, i-ar plăcea poate să vîneze pe proprietățile străine și pe proprietățile ce sunt *res nullius*, a reușit să convingă pe iubita sa jumătate că primul președinte al curții, împreună cu procurorul general au organizat și dânsii, pentru magistrații curții de apel, un serviciu de noapte. Naiva soție a înghițit hapul cu multă ușurință și bună credință, și prin numeroasele saloane pe unde merge, pe la *Five o'clock-uri*, nu face de cât să protesteze cu tărie contra exigențelor și greutăților profesiunii de magistrat care, din timp în timp, obligă pe magistrații curții să părăsească noaptea domiciliul și culcușul conjugal.

Această anecdotă, a cărei autenticitate ziarele parisiene o garantează, este obiectul tuturilor convorbirilor din palatul justiției, și în camerele de deliberare ale curților și tribunalelor, pe când părțile sunt convinse că gravii magistrați discută cu aprindere cestiunile de drept și de fapt ale cauzelor lor, judecătoria fac un has nespus de serviciul de noapte al consilierului X., pe socoteala căruia se mai odihnesc și ei de atîta muncă și osteneală ce le procură diferitele controverse asupra aplicării legilor.